

Γράφει ο **kokkiniotis**

“Ο Άρης Βελουχιώτης ήταν ο αητός του αγώνα. Αυτός που πρώτος έσυρε της Ελλάδας το χορό στον υπέροχο αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά. **Αντίο, καπετάνιε.**”

Δημήτρης Καραθάνος

Στις 15 Ιούνη του 1945, στο φαράγγι του Φάγγου στη Μεσούντα, γράφεται ο τραγικός επίλογος για τον πρωτοκαπετάνιο του ΕΛΑΣ **Θανάση Κλάρα - Άρη Βελουχιώτη.**

Αποκηρυγμένος από το κόμμα του, **το ΚΚΕ**, κυνηγημένος από τους Βόιδαρους και τους ‘εθνοφύλακες’, δίνει τέλος στη ζωή του. Το κεφάλι του και το κεφάλι του Τζαβέλλα υποχρεώθηκε να κόψει ο αντάρτης Δράκος για να το περιφέρουν σαν λάφυρο και τελικά να το κρεμάσουν στην πλατεία Ρήγα Φεραίου των Τρικάλων οι παρακρατικοί.

Όμως ο Άρης έχει εγγραφεί στην ιστορική μνήμη και στην καρδιά του λαού μας συμβολίζοντας για πάντα την αντίσταση και τον αγώνα μέχρι το τέλος, την νικηφόρα προοπτική και την ταξική αξιοπρέπεια. Την επανάσταση μέχρι τη νίκη.

-Δείτε περισσότερες πληροφορίες σε προηγούμενή μας ανάρτηση: [«Άρης Βελουχιώτης: ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ»](#) όπου υπάρχει και ολόκληρη η σπουδαία ταινία του **Φώτου Λαμπρινού.**

-Διαβάστε ακόμη, παλαιότερο άρθρο του **Τάσου Κατιντσάρου:** [“Ο Άρης κάνει πόλεμο, μ’ αντάρτες παλικάρια...”](#), από τα καλύτερα κατά τη γνώμη μας που έχουν γραφεί σχετικά.

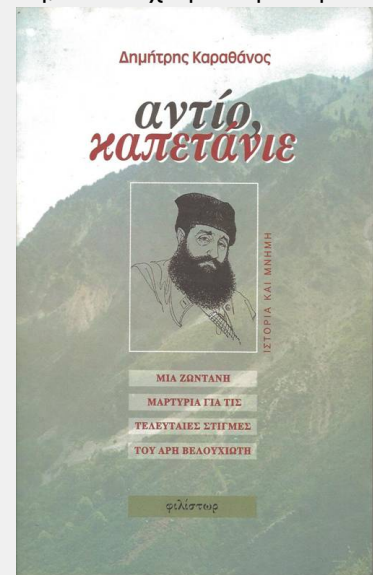
Στη συνέχεια, παραθέτουμε ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο του αντάρτη **Δημήτρη Καραθάνου «Αντίο καπετάνιε»**, εκδόσεις φιλίστωρ, 1996.

«Δεν βαδίζω ενάντια στο Κόμμα, προσπαθώ να το σώσω απ’ το γκρεμό»

Άρης Βελουχιώτης

...Κατόπιν, ο Άρης ανακοίνωσε στη συνέλευση ότι η αποστολή του Πελοπίδα ξεκαθάρισε την υπόθεση, αποδείχτηκε δηλαδή ότι το Π.Γ. του Κόμματος τον εξαπάτησε όταν του υποσχέθηκε στο χωριό Πιτωτά πως θα του στείλει στην περιοχή της Ηπείρου το φύλλο σύνδεσης για να μπορέσει να θέσει υπόψη των αδελφών κομμάτων την άποψη του.

— Πίστεψαν ίσως, είπε σε συνέχεια ο Άρης, ότι όταν βρεθώ στα σύνορα, θα αναγκαστώ να περάσω χωρίς καμιά σύνδεση, για να ζητήσω άσυλο σαν κυνηγημένος. Έτσι, αυτοί ξεμπλέκουν με μένα και την άποψή μου, ησυχάζουν και εφαρμόζουν τη Βάρκιζα που σημαίνει ασυδοσία στις συμμορίες των ταγματасφαλιτών να δολοφονούν, να συλλαμβάνουν και να φυλακίζουν, να βασανίζουν, να βιάζουν και να εξευτελίζουν τους αγωνιστές και τις οικογένειές τους, έτσι ώστε να σβήσει κάθε ίχνος εαμικής οργάνωσης. Ε, αυτό δε θα γίνει! Εμείς θα κατευθυνθούμε προς Νότο, αλλά από τώρα κιόλας θα στρατολογούμε αντάρτες για αύξηση της δύναμης μας αυτής, που είναι το πρώτο τμήμα του **νέου ΕΛΑΣ** και όπου μπορούμε θα σχηματίζουμε **πολιτικές οργανώσεις του Μετώπου Εθνικής Ανεξαρτησίας, του ΜΕΑ.**

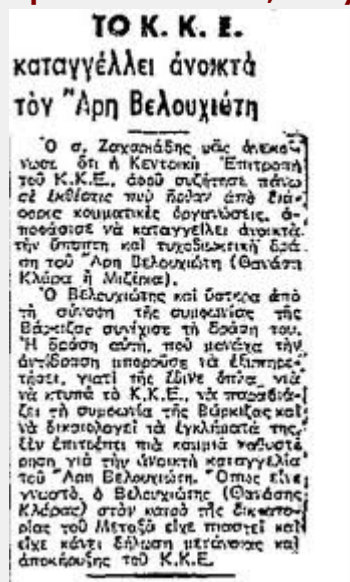
Ο Άρης είπε στη Δέσπω, τη μόνη αντάρτισσα που απόμεινε στο τμήμα μετά από τον τραυματισμό της Τούλας, να φροντίσει με τις ΕΠΟΝίτισσες στα χωριά που περνάμε να προστεθεί στο εθνόσημο **“ΕΛΑΣ” που υπήρχε στα δίκοχα και στους σκούφους μας ένα “N”**, όπως κι έγινε κι έτσι από τότε κι ύστερα είχαμε το εθνόσημο **“ΕΛΑΣ N”**.

Ύστερα από καμιά ώρα αφότου έληξε η συνέλευση, το τμήμα έπαιρνε το δρόμο της επιστροφής προς Νότο, κατά τη Ρούμελη, που ήταν η περιοχή του κέντρου της χώρας, αλλά και που στην περιοχή αυτή ο Άρης είχε τη μεγαλύτερη επιρροή στο λαό, **κηρύσσοντας τη συνέχιση του αγώνα κατά της αγγλικής κατοχής και του κράτους της δοσιλογικής δεξιάς** και ιδιαίτερα κατά της άγριας τρομοκρατίας που εξαπολύθηκε με συγκεκριμένη επιδίωξη της εξαφάνισης του Εαμικού κινήματος και την πλήρη υποταγή του λαού στους δικούς τους σκοπούς.

Αντίο, καπετάνιε

Ο θάνατος του Άρη Βελουχιώτη, μ' όλες τις τυμπανοκρουσίες, τους αλαλαγμούς αγγλίας και τους κανιβαλικούς χορούς που η δοσιλογική δεξιά, εμπνεόμενη και από τους Άγγλους προστάτες της έστησε γύρω στο φανοστάτη της πλατείας των Τρικάλων, εκεί που με τον πιο βάρβαρο και μεσαιωνικό τρόπο, κρέμασε τα κεφάλια του Άρη και του Τζαβέλα, σκόρπισε στο λαό και στους αγωνιστές ανάμεικτα αισθήματα. Στην αρχή δεν πίστευαν το γεγονός. Ύστερα απόρησαν. Κι όταν, τελικά, έσβησαν οι αμφιβολίες, θρήνησαν γοερά το χαμό **του πρωτοκαπετάνιου, του χιλιοτραγουδισμένου τους Άρη.**

Δεν ήταν μόνο οι αγωνιστές και σύντροφοι του στο μεγάλο αγώνα της αντίστασης, αυτοί που θρήνησαν. Ήταν οι καταδιωγμένοι, οι κρυμμένοι στις σπηλιές και στις χαράδρες σαν τ' αγρίμια. Ήταν οι αλυσοδεμένοι στα σκοτεινά και μουχλιασμένα μπουντρούμια και στις φυλακές του μεταβαρκιζιανού κράτους. Ήταν το ανώνυμο πλήθος, ο απλός λαός, άντρες, γυναίκες, νέοι και γέροι και τα παιδιά ακόμη.

Ο Άρης πεθαίνοντας, έγινε **πικρό μοιρολόγι** στα χείλη αμέτρητων Ελληνίδων μανάδων, έγινε **ποίημα θάνατο, τραγούδι ολοζώντανο, έγινε θρύλος.**

Η αξιολόγηση της προσωπικότητας του Άρη Βελουχιώτη και η σωστή τοποθέτησή του στη θέση που του ανήκει στην ιστορία του έθνους, δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Χρειάζεται πολύπλευρη έρευνα. Κι αυτό είναι έργο της επιστήμης που θα συλλέξει, θα διασταυρώσει, θα επαληθεύσει και θα ερμηνεύσει γεγονότα, ενέργειες και συνέπειες.

Αναμφίβολα, **ο Άρης Βελουχιώτης στάθηκε ο πρωτοπόρος, ο εμπνευστής, ο οργανωτής και ο καθοδηγητής του ΕΛΑΣ που ήταν το ένοπλο τμήμα της πιο μαζικής αντιστασιακής οργάνωσης του Ελληνικού Λαού, του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, του ιστορικού ΕΑΜ.** Γι' αυτό και η προσφορά του Άρη, δίκαια τον κατατάσσει στην πρώτη σειρά των πρωταγωνιστών του έπους της Εθνικής μας Αντίστασης.

Η καθημερινή ζωή και δράση μου ως απλού αντάρτη κοντά στον Άρη στο τελευταίο και πιο συγκλονιστικό τρίμηνο της ζωής του, μου επιτρέπει να πω ότι **ο Άρης Βελουχιώτης ήταν ο τύπος του επαναστάτη αρχηγού που συνέπαιρνε, που πυρπολούσε τις καρδιές των αγωνιστών** και ατσάλωνε την πίστη τους στη νίκη. Κοντά στον Άρη ο αγωνιστής-αντάρτης ένιωθε να πολλαπλασιάζονται οι δυνάμεις του και η αντοχή του. Νικούσε κάθε ταλάντευση και κάθε δισταγμό και αφηφούσε τον οποιοδήποτε κίνδυνο.

Στα μαύρα χρόνια της τριπλής φασιστικής κατοχής της πατρίδας μας, το πρόσωπο του Άρη έγινε σύμβολο και σ' αυτό ακουμπούσαν οι πιο φωτεινές ελπίδες του μαχόμενου λαού για εθνική λευτεριά και κοινωνική λύτρωση.

Αναμφίβολα, στον τιτάνιο αγώνα του ελληνικού λαού διακρίθηκαν κι άλλες μορφές αγωνιστών που με την προσφορά και τη δράση τους, έχουν επάξια κατακτήσει περίοπτη θέση στο έπος της εθνικής μας Αντίστασης. Ο Άρης Βελουχιώτης ήταν ο αητός του αγώνα. Αυτός που πρώτος έσυρε της Ελλάδας το χορό **στον υπέροχο αγώνα για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά. Αντίο, καπετάνιε.**

Πρώτη δημοσίευση: 16/6/2013 στο vathikokkino.com